

El joc de l'11S

written by Ferran Planell | 10 d'octubre de 2025

En aquest 11 de Setembre hi tenia dipositada la meva il·lusió i he acabat decebut, abatut, esmaperdut i enfonsat del tot. Ni el reintegrament. Res, no m'ha tocat absolutament res. I sí, evidentment m'estic referint al sorteig de la Grossa, que pel que fa a la Diada, tot i passada per aigua, va ser prou reeixida.

Qui més qui menys, quan hom és jove, somnia a arribar de gran amb l'economia domèstica ben domesticada. És a dir, sense haver de patir a la vellesa. Això, que hauria de ser ben normal per a aquells que s'han passat la vida cotitzant, cada cop està més posat en qüestió. Les pensions, que ara ja justegen, són de futur incert.

Ja sé que hi haurà qui em dirà que és una qüestió d'estalvi i saber invertir, però aconseguir fer un raconet amb un sou raquític, és quelcom utòpic. I com que proliferem els de sou escàs, som molts els qui acabem rendint culte a la deessa grega Tique, o si ho preferiu a la romana Fortuna. I com no, els que s'encomanen a Déu-nostre-senyor.

Politeistes o monoteistes a banda, de casa endins, des dels annals de la història i amb qualsevol religió, sempre han perdurat els rituals i les supersticions. I és justament aquí, on hi trobem els més esforçats a encertar el número de la Grossa.

Tenim el fidel, encaparrat a jugar sempre el mateix número any rere any, que si no surt enguany, sortirà l'altre... o l'altre... El sentimental, que feina té a decidir si triar un aniversari, un santoral o la matrícula del dos cavalls de l'avi. I, per descomptat, el rebel, que espera, pacient, gairebé l'hora del sorteig per comprar la butlleta que no ha volgut ningú. I no s'acaba aquí, que tant amb fidelitat, sentiments o rebel·lia,

encara toca després prendre serioses decisions. Si refregar el cartonet a la panxa d'una embarassada o en una calba prominent, si desar-lo dins la Bíblia o sota el coixí, si anar d'excursió a la recerca del trèvol perdut de quatre fulles o a la cacera d'un pobre conill, per convèncer-lo que ens deixi una pota (que si toca, ja li tornarem). Tot plegat, mentre anem escampant sal, evitem gats negres i toquem ferro (que a casa nostra, preferim el metall a la fusta).

Bé, com a mínim ja m'he esbravat i resignat fins a la Grossa de Cap d'Any. Que la sort us acompanyi (i a poder ser, a mi també).